

„циганинът“ да е лошият герой, също както Торбалан и Баба Яга. В „нашата“ социална действителност се появяват изрази – клишетата, „магически думи“ като „Изяж си последното зальче, за да не те пребори циганчето“ или „Ако не слушаш, ще те дам на циганката“. Интересното в случая е, че за детето тази заплаха се материализира в реална ситуация. Образът на „циганката“ съществува на улицата, следователно детето, излизайки навън, вижда, че наистина тази „зла“ жена, която в случая функционира като „вещица“, съществува. „Циганинът от улицата“ се мисли от детето като реална заплаха, която регулира поведението му, и за да се предпази от нея, то трябва да бъде послушно. Така несъзнателно детето още от малко се социализира със знанието, че „циганин“ е нещо лошо, „циганин“ се превръща за него в събирателен образ на злото, а предразсъдъкът за ромите се вкоренява още от детска възраст като предадено знание от родител на дете.

И: От какви проблеми се опасяват най-вече [родителите]?

P2: Не трябва просто да се общува.

P1: Това са хората, предразсъдъците.

P: Ами как, още преди да влезе в училището, детето го плашат с циганин.

И: Как така плашат?

P: Ами плашат. Да не яде с лакти на масата, че ще дойде циганина да те откридне (НПО, 1).

В следващ етап от социализирането на децата лошият образ „циганин“ придобива и конкретно значение, което препредава мисленето за ромите през гореописаните вече клишетата – „мръсен“, „агресивен“ и т.н., за да се стигне до следващия етап на предаденото знание от родител на дете – предразсъдъците напълно да стигматизират индивиди от ромски произход. След идентифицирането им като принадлежащи към групата на ромите тези индивиди автоматично се „задраскват“, изключват се от вниманието дори не се допускат до ситуация на пряко общуване, което става видимо за самите роми. Това ясно личи от разговорите с младежите от ромски произход, които разказват как биват автоматично изключвани от „нас“, след като бъдат припознати като роми. Т.е. на тях им е пределно ясно каква е „нашата“ стереотипна схема, с която подхождаме към „тях“.